

१

व्यवस्थाको पुस्तकको प्रस्तावना

यस अध्यायका मूल सार पदहरू यशैया १४:१२-१४, इजिकिएल २९:१२-१७, उत्पत्ति ३:१-७, उत्पत्ति १२:१-३, प्रेरित ७:२०-३६ र प्रस्थान १९:४-८।

यस अध्यायको मूल सार पद: "जसले प्रेमै गर्न जानेको छैन उसले त परमेश्वरलाई पनि चिनेको हुँदैन किनकि परमेश्वर प्रेम हुनुहुन्छ" (१ यूहन्ना ८:८ रूपान्तरित)।

व्यवस्थाको पुस्तक त्यसै भून्य वा अनावश्यकरूपमा देखा परेको होइन भन्ने कुरो हामीले सोच्नुपर्छ। जसरी जीवनको अस्तित्वको मूल्य छ, त्यस्तै व्यवस्थाको पुस्तकको पनि आदर्श मूल्य छ। जसरी जीवनमा परिआउने सबै थोकले जीवनमा महत्त्वपूर्ण भूमिका खेल्दछ, त्यसरी नै यदि कुन सन्दर्भमा यो पुस्तक लेखियो सो जानेको भए यसको अर्थ र लक्ष्यको पहिचान गर्न हामी सक्छौं।

यो पुस्तक लेखिनुभन्दा पहिले धेरै इतिहासले भूमिका खेलेको थियो। कुन परिस्थितिमा यो पुस्तक लेखिएको थियो भन्ने इतिहासले यस पुस्तकलाईमात्र व्याख्या गर्दैन, तर यसलाई सृजिन कुन संसार र वातावरणले भूमिका खेलेका थिए भनेर हामीलाई जानकारी गराउँछ। कारको कुनै पनि सानोतिनो सामान कारबाट बाहिर छ भने त्यो के हो र के कोलागि हो भन्ने कुरा बुझ्न जसरी हामीलाई गान्हो हुन्छ, त्यसरी नै कुन सन्दर्भमा व्यवस्थाको पुस्तक लेखिएको थियो भन्ने थाहा छैन भने, यसको महत्त्वलाई पनि हामीले बुझ्न सक्दैनौं। अझ हामीले यो पुस्तकमा वर्तमान समयको निमित्त सत्य सन्देश

छ वा यो समय सापेक्षिक पुस्तक हो भनेर हामीले मान्यता दियौं भने यस पुस्तक लेखनको पृष्ठभूमि जान्न जरुरी छ।

एक जना मानिसले रुसको प्रख्यात लेखक लियो टोल्स्ट्वायले लेखेको १२२५ पानाको पुस्तक *वार एण्ड पिस* तीन दिनभित्र पढेको थियो। यो पुस्तक केको बारेमा भनेर सोधदा "यो रुसको बारेमा" भनेर जवाफ दिएको थियो। खास गरेर यो पुस्तक केवल रुसको बारेमामात्र थिएन तर सन १८१२मा नेपोलियनले रुसमा हमला गर्दा सहनु परेको अपमान, पिडा, प्रेमकथा आदि विषयहरू समेटेर लेखिएको ऐतिहासिक काल्पनिक कथा थियो। तर त्यस पुस्तकलाई सरसर्ती हेर्नेले धेरै विषयबस्तुहरू र त्यसको ऐतिहासिक पृष्ठभूमिको त्यस्तो ख्याल थिएन। त्यस्तै कुनै पनि देशको इतिहासले केवल त्यस देशको शासकको बारेमामात्र लेखिएको हुँदैन, त्यसमा अरु धेरै विषयबस्तुहरू समावेश भएको हुन्छ।

हजारौं वर्षको इतिहासको परिवेशमा लेखिएको व्यवस्थाको पुस्तकले सिकाएको पाठ एक अध्यायलेमात्र थाहा दिन्छ भन्नु रुसको साहित्यकार लियो ट्वाल्स्ट्वायको पुस्तक तीन दिनमा पढ्नु जस्तो हो। तर त्यस पुस्तकमा भएका केही महत्त्वपूर्ण विषयबस्तुहरूमा ध्यान दिँदा यस व्यवस्थाको पुस्तक कुन सन्दर्भमा लेखिएको भन्ने थाहा पाउन आवश्यक छ भनेर बुझ्न पाइयो भने यस पुस्तकलाई हामीले धेरै राम्रोसँग बुझ्न सक्छौं। वर्तमान वा समयसापेक्षित सत्यहरूको आत्मज्ञानले भरिएको यो पुस्तक हो।

१. प्रेम वा माया पाउन प्रेम वा माया गर्नु

"परमेश्वर प्रेम हुनुहुन्छ" भनेर १ यूहन्ना ४:८मा उल्लेख गरिएको छ। यी तीन शब्दहरूमा व्यक्त गरेको (ग्रीकमा चारवटा शब्दहरू) कथन अत्यन्तै सरल भएतापनि यस कथनको धारणा भित्र गहिरो, प्रकाण्ड वा अन्तर्दृष्टि ज्ञान यस्तरी लुकिएको छ कि यसको प्रयोगलाई हामीले मुश्किलले कब्जा गर्न सक्छौं। परमेश्वरले प्रेम गर्नुहुन्छ भनेर ती शब्दहरूले भन्दैनन्, वा परमेश्वरले प्रेमलाई प्रकट गर्नुहुन्छ, न त परमेश्वर प्रेमको उपज हो भनेर ती शब्दहरूले हामीलाई बुझाउन खोजिएको छ। तर "परमेश्वर प्रेम हुनुहुन्छ" भनेर सिधै परमेश्वरको सत्य स्वभावको बारेमा हामीलाई जानकारी दिएको छ। के प्रेम नै परमेश्वरको व्यक्तिगत महत्त्वपूर्ण परिचय परमेश्वर आफै हुनुहुन्छ भनेर यसले सिकाउँदैन र? हामी मानवीय जीव जसको दिमागमा केवल केही

वजन मात्र रासायनिक र भौतिक तत्वहरू भएको हैशियतले त्यस धारणाको वास्तिकतालाई घुसाउन पनि आँट गर्ने हाम्रो क्षमता छैन। यथार्थमा भन्ने हो "परमेश्वर प्रेम हुनुहुन्छ" भन्ने धारणाको पूरा अर्थ बुझ्न हामी सक्षम छैनौं।

तर "परमेश्वर प्रेम हुनुहुन्छ" भनेर आत्मज्ञानको खुशीको खबर हामीलाई चाहिन्दोमात्रा बुझ्न नसकिने होइन। यदि "परमेश्वर प्रेम हुनुहुन्छ" भन्नुको सट्टा "परमेश्वर घृणा गर्नुहुन्छ" वा "परमेश्वर प्रतिशोधको भावनाले लिप्त वा पोतेको हुनुहुन्छ" वा "परमेश्वर पक्षपाती हुनुहुन्छ" वा "परमेश्वर रिसाहा हुनुहुन्छ" भन्ने भावनाहरूले परमेश्वरको स्वभाव देखाएको हाम्रो दिमागमा अड्डा जमाउन दियो भने हामी स्वभावैले चिन्तित हुनेछौं भनेर कसैको दुईमत हुँदैन।

"परमेश्वर प्रेम हुनुहुन्छ" भन्ने सत्यले परमेश्वरको शासनको बारेमा हामीलाई राम्रोसँग बुझाउन सहयोग गर्दछ। उहाँका सृष्टिमाथि उहाँले आफ्नो प्रभुत्व कसरी कायम गर्नुहुन्छ त्यसले उहाँको प्रेमलाई प्रतिबिम्बित गर्दछ। यस जगतलाई आकर्षित गर्ने गुरुत्वाकर्षण वा तात्त्रे गुणभन्दा परमेश्वरको प्रेम धेरै जबर वा मजबुत छ। उहाँको प्रेम जगतव्यापी फैलिएको छ। परमेश्वरले हामीलाई प्रेम गर्नुहुन्छ तर हाम्रो जिम्मेवारी के हो त? हामीले पनि उहाँलाई प्रेम गरेर हामीमाभएको उहाँको प्रेमलाई फर्काउनुपर्दछ। हेर्नुहोस्, व्यवस्था ६:५ "तिमीहरूले परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरलाई आफ्नो सारा हृदयले आफ्नो सारा प्राणले र आफ्नो सारा शक्तिले प्रेम गर।" यसैलाई नै हार्दिक समर्थन गरेर येशूले पनि भन्नुभएको थियो "तिमीले परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरलाई तिम्रो सारा हृदयले, तिम्रो सारा प्राणले, तिम्रो सारा समझले, र तिम्रो सारा शक्तिले प्रेम गर्नु (मर्कूस १२:३०)।

तर, प्रेम यस्तो गुण हो जुन सित्तैमा दिइनुपर्छ र पाउनुपर्छ। (यसलाई धर्मकर्म, परोपकारी कार्य आदिको नाउँमा किनबेच वा आर्जना गर्न सकिन्दैन- अनुवादक)। परमेश्वरले प्रेमलाई जबरजस्ती लादनुहुन्न (वा सुईमा राखेर हाम्रो दिमागमा घुसाउनु पनि हुन्न-अनुवादक)। यदि जबरजस्ती प्रेम गर्न लगाउँछ वा प्रेम गर्न माग गर्छ भने त्यो प्रेम प्रेमै हुँदैन। जब परमेश्वरले जगतमा भएका जीवहरू र यस संसारमा भएका मानिसहरूलाई प्रेम गर्ने वौद्धिक क्षमता र निर्णय गर्ने व्यक्तिगत हक दिनुभएर सृष्टि गर्नुभयो तब त्यो जहिले पनि जोखिमपूर्ण थियो किनकि उहाँलाई तिनीहरूले प्रेम नगर्ने सम्भाव्यताको अस्तित्व जहिले पनि भइरहेको थियो। कतिले त उहाँलाई आफ्नो निर्णय अनुसार प्रेम

गदैं रहे भने कतिले त गरेनन्। यही प्रवृत्तिलाई सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट बुद्धिजीवि वा अरू बाइबलका विद्वानहरूले परमेश्वर र शैतानको बीचको महान् विवाद भनेर नामाङ्करण गरिएको छ।

देहायका पदहरू पढ्नुहोस्। यदि प्रेम गर्ने स्वतन्त्रता भएन भने त्यो जोखिमपूर्ण कसरी हुन्छ र भएको छ भनेर ती पदहरूले देखाउँदछन्? हेर्नुहोस्, यशैया १४:१२-१४ "११ तेरा सबै रवाफ त तेरा वीणाको गुञ्जनसँगै चिहानमा झारिएका छन्। औँसा तेरो ओच्छ्यान र कीरा तेरो ओढ्ने भएका छन्। १२ ए बिहानको तारा, प्रभातको पुत्र, तँ स्वर्गबाट कसरी खसेको छस्! उहिले जाति-जातिहरूलाई होच्याउने, तँ कसरी भूइँमा तल खसालिइस्। १३ तैले आफ्नो हृदयमा भनिस, "म स्वर्गमा उक्लनेछु। परमेश्वरका ताराहरूभन्दा माथि म मेरो सिंहासनलाई उच्च पार्नेछु। पवित्र पर्वतको सबैभन्दा उच्च टाकुरामा सभासद्को पर्वतमा म विराजमान हुनेछु। १४ म बादलको टुप्पाभन्दा माथि उक्लनेछु, म आफूलाई सर्वोच्च परमेश्वर जतिकै बनाउनेछु।" , इजकिएल २८:१२-१७ "१२ "हे मानिसको छोरो, टुरोसका राजाको विषयमा विलाप गर, र त्यसलाई भन्: 'परमप्रभु परमेश्वर यसो भन्नुहुन्छ: " तँ त सिद्धताको एक नमूना थिइस्, र बुद्धिले पूर्ण सर्वाङ्गसुन्दर। १३ परमेश्वरको बगैँचा अदनमा तँ थिइस्। हरेक बहुमूल्य पत्थरले तँ सिँगारिएको थिइस्— मानिक, पुष्पराज, पन्ना, पीतमणि, आनिक्स, बिल्लौर, नीर, फिरोजा र बेरूजले तँ आभूषित थिइस्। तेरा मणिघरहरू सुनले मोहोरिएको थिए, तँ सृजेको दिनमा नै ती तयार पारिएका थिए। १४ अभिभावक करूब हुनलाई तँ अभिषेक गरिएको थिइस्, किनकि त्यसरी नै मैले तँलाई नियुक्त गरेको थिएँ। परमेश्वरको पवित्र पर्वतमा तँ थिइस्। अग्निमय पत्थरहरूका बीचमा तँ हिँड्थिस्।" र प्रकाश १२:७ "अनि स्वर्गमा लडाइँ भयो। मिखाएल र तिनका दूतहरूले त्यस अजिङ्गरसँग युद्ध गरे। अजिङ्गर र त्यसका दूतहरूले पनि युद्ध गरे।"

स्वर्गदूतहरूको सरदार लुशिफरलाई परमेश्वरले सृष्टि गर्नुहुँदा ऊ सिद्ध, चहकिलो, आदरणीय र सम्मानजनक थियो। उसको त्यो सर्वमान्य ओहोदाले गर्दा उसको हृदयमा घमण्ड चढ्यो र दुष्टता उब्ज्यो भनेर इजकिएल २८:१५ले बताउँदछ। उसलाई सृष्टि गर्दा उसका कुनै खराब तत्व वा चरित्र थिएन। तर प्रेम गर्ने वा नगर्ने आत्मनिर्णयले सुसज्जित भएर उसलाई सृष्टि गरिएको थियो। लुशिफरमा सत्य नैतिक स्वतन्त्रता थियो। उसलाई जतिसुकै प्रत्येक बहुमूल्य पत्थरको पोशाक पहिल्याएर उज्ज्वल बनाइएतापनि उसलाई

अझ त्यो भन्दा धेरै भएको चाहना गरे। एकपछि अर्को उसको असंतुष्टताले गर्दा स्वर्गमा त युद्ध नै हुन पुग्यो।

आजभोली यान्त्रिक जीवहरूको आविष्कार भएका छन्। ती जीवनहरूले कार्पेट सफा गर्ने, खाना लाने परिचारक बन्न र अस्पतालहरूमा नर्सको जस्तै सेवा पनि गर्न सक्छन्। ती जीवहरूसँग तपाईंको व्यक्तिगतरूपमा अर्थपूर्ण सम्बन्ध राख्न सक्नुहुन्छ त? यस मामिलामा तपाईंको बुझाइले कस्तो खालको मानिस जसलाई परमेश्वरले सृष्टि गर्नुभयो जसले प्रेमको वा प्रेमिलो सम्बन्धको आदानप्रदान गर्न सक्दछ?

२. पतन र जलप्रलय

सोन्हौं शताब्दीमा जन्मेका विश्वविख्यात वैज्ञानिक आइजाक न्युटन एक दिन स्याउको रूखमुनि बसेर केही कुरो सोचिरहेका थिए। त्यसबैला उनको टाउकोमा माथिबाट स्याउ अचानक खस्यो (धन्न, फर्सी खसेन-अनुवादक)। त्यही स्याउ कहाँबाट र किन खस्यो भन्ने सोचमा पर्दा पर्दै उनले गुरुत्वाकर्षणको सिद्धान्त पत्ता लगाए। स्याउ साँच्चिकै खसेको थियो कि थिएन भन्ने कुरा निर्णायक त होइन तर जुन शक्तिले गर्दा स्याउलाई खसाल्यो, त्यही शक्तिले पृथ्वी वरिपरि चन्द्रमा घुम्छ, सूर्य वरिपरि पृथ्वी घुम्छ भन्ने जस्तो भौतिक शक्तिको सत्य आत्मज्ञान उनले पत्ता लगाउन सक्नु नै भौतिक जगतमा उनको ठूलो देन भएको थियो। सबैलाई थाहा छ गुरुत्वाकर्षण वा अदृश्य शक्तिले यस सौर्यमण्डल वा पृथ्वी चलिरहेको ज्ञान न्युटनले आविष्कार गरेको होइन तर केवल स्वीकारेकामात्र हुन् किनकि त्यो भौतिक नीति त संसारको उत्पत्तिदेखि नै थियो। (अङ्ग्रेजीमा त्यसलाई आन्टीमातर-**antimatter** वा अपदार्थ भनिन्छ। अणु होइन तर विअणु-अनुवादक)।

न्युटनले पत्ता लगाएको सिद्धान्त धेरै महत्त्वपूर्ण छ किनकि हजारौं वर्षसम्म धेरै मानिसहरूले यही सोचिरहेका थिए कि यस पृथ्वीलाई संचालन गर्ने व्यवस्था वा नीतिहरू नक्षत्रलाई संचालन गर्नेभन्दा भिन्न थिए। न्युटनले त्यो धारणा वा विश्वास गलत भएको साबित गरेका थिए।

प्राकृतिक वा भौतिक संसारलाई चलाउने नीति वा प्रणाली पत्ता लगाएर मानिसहरूको धारणा परिवर्तन गर्ने उनको देन सराहनीय छ। यही खालको नीति पनि नैतिक नीति हो भन्ने सत्यतालाई स्वीकार्नु जरुरी छ। त्यही नैतिक स्वतन्त्रता वा प्रेमलाई आत्मसात् गर्न स्वतन्त्र हुने नीतिले गर्दा लुशिफर

स्वर्गाबाट खसियो र सारा मानव जगतलाई पापको खाडलमा पुऱ्यायो (सायद स्याउ पाकेकोले न्युटनको टाउकोमा खस्यो होला, तर लुशिफर विप्रेकोले यस पृथ्वीमा खस्यो भनेर बाइबलले पुष्टि गर्दछ-अनुवादक)।

सिद्धरूपमा सृष्टि गरिएको वा कुनै खोट नभइ सृष्टि गरिएको र सिद्ध वातावरणमा राखिएको र सिद्ध परमेश्वरले सृष्टि गर्नुभएको मानव जगतले प्रेम गर्ने आत्मनिर्णयको स्वतन्त्रता पाएको थियो भन्ने प्रभावकारी आत्म सत्यज्ञान देहायका पदहरूले कसरी दिएका छन्? हेर्नुहोस्, उत्पत्ति २:१५-१७ "१५ परमप्रभु परमेश्वरले मानिसलाई लगेर अदनको बगैँचामा त्यसको गोडगाड र हेरचाह गर्न राख्नुभयो। १६ अनि उहाँले मानिसलाई यो आज्ञा दिनुभयो, "बगैँचाका सबै रूखका फल तिमीले सङ्कोच नमानी खाए हुन्छ, १७ तर असल र खराबको ज्ञान दिने रूखको फलचाहिँ नखानू, किनभने जुन दिन तिमीले त्यो खान्छौ तिमी निश्चय नै मर्नेछौ।" र उत्पत्ति ३:१-७ "१ परमप्रभु परमेश्वरले बनाउनुभएका वन्य पशुहरूमध्ये सर्प सबभन्दा धूर्त थियो। त्यसले स्त्रीलाई भन्यो, "के परमेश्वरले तिमीहरूलाई बगैँचाको कुनै पनि रूखको फल नखानू भनी भन्नुभएको छ?" २ स्त्रीले सर्पलाई भनिन्, "बगैँचाका रूखहरूका फल हामी खान सक्छौ, ३ तर बगैँचाको बीचमा भएको रूखका फलको विषयमा परमेश्वरले भन्नुभएको छ, 'त्योचाहिँ नखानू र नछुनू, नत्रता तिमीहरू मर्छौं।" ४ सर्पले स्त्रीलाई भन्यो, "तिमीहरू मर्दैनौ। ५ किनकि परमेश्वर जान्नुहुन्छ कि जुन दिन तिमीहरू त्यो खान्छौ त्यही दिन तिमीहरूका आँखा खुल्नेछन्, र असल र खराबको ज्ञान पाएर तिमीहरू परमेश्वरजस्तै हुनेछौ।" ६ जब स्त्रीले त्यस रूखको फल खानलाई असल र हेर्नमा रहरलाग्दो, र बुद्धि पाउनलाई त्यस रूखको चाह गर्नुपर्ने रहेछ भनी देखिन्, तब तिनले त्यस रूखको फल टिपेर खाइन्, र आफ्ना पतिलाई पनि दिइन्, र उनले पनि खाए। ७ अनि दुवैका आँखा खुले, र "नाङ्गै पो रहेछौं" भनी तिनीहरूले थाहा पाए। अनि अञ्जीरका पातहरू गाँसेर आफ्ना निम्ति तिनीहरूले वस्त्र बनाए।"

मानिसको पतन भएपछि सबै परिस्थिति झन झन खराब हुँदै गयो। यतिसम्म खराब भयो कि परमेश्वर आफैले भन्नुभयो मानिसको हृदयको प्रत्येक सोच र नियत केवल दुष्टमात्र भइरहयो (उत्पत्ति ६:५)। मानिसले जे सोच्छ त्यही गर्छ भन्ने नीति अनुसार यदि ती मानिसहरूका सोच वा विचारहरू खराब थिए भने तिनीहरूका क्रियाकलापहरू पनि अचाक्लीरूपमा खराब, दुष्ट र आतङ्कित थिए। मानिसहरूका दुष्टता यति खराब थियो कि परमेश्वरले सारा

पृथ्वीलाई नै जलप्रलयबाट नाश गर्नुभयो। तर परमेश्वरले फेरि मानिसहरूलाई दोस्रो सृष्टि झैं नयाँ हुन अवसर दिनुभएको थियो। पापले गर्दा ध्वस्त हुनपुगेको संसारमा फेरि जन्मेका मानिसहरू फेरि पाप नगरुन् भनेर जलप्रलयबाट सिकुन् भन्ने परमेश्वरले दोस्रो अवसर दिनुभएको थियो। तर स्वर्गसम्म जाने धरहरा निर्माण गर्ने मानिसहरूको क्रियाकलापले (उत्पत्ति ११:१-९) मानिसहरू फेरि परमेश्वरको विरुद्धमा जाने प्रवृत्ति कायमै भएको देखाएको थियो। "जब धरहरा केही भागसम्म निर्माण भएको थियो तब त्यसको केही भागहरूमा निर्माण गर्नेहरू रहने ठाउँ बनाएका थिए। त्यहाँ विभिन्न कोठाहरू बनाएर सजाएका थिए र मूर्तिहरू स्थापना गरेका थिए। तिनीहरूको सफलताप्रति मानिसहरू खुशी मनाए र सुन चाँदीका देवताहरू बनाएर ढोगे र पूजा गरे। स्वर्ग र पृथ्वीलाई सृजनुहुने परमेश्वरको विरुद्धमा आफूहरूलाई उभ्याउन तिनीहरू तम्सेका थिए।"-एलेन जी हाइट, *पाट्रियार्क एण्ड प्रोफेटस्*, पृ. ११९बाट रूपान्तरित। यसले गर्दा विभिन्न बोलीहरूबाट मानिसहरूलाई अलमलमा पार्नुको साथै त्यस पतन मानव जातिलाई परमेश्वरले संसारको कुना कुनामा फैलाउनुभयो।

आज दिनभरी तपाईं सोच्नुहोस्। तपाईंको हृदयको मनस्थितिले तपाईंलाई के सिकाइरहेको छ सो सोच्नुहोस्।

३. अब्रामलाई बोलावत

बाबेलको धरहरा बनिरहेकै बेलामा भाषाको अलमलले गर्दा एकत्रित मानिसहरू तितरबितर भएका थिए। त्यसको लगत्तैपछि अब्राम जो पछि अब्राहम भनेर नाम चलियो उत्पत्ति ११ अध्यायले लेखिएको बंशावलीमा देखापर्छन्।

उत्पत्ति १२:१-३मा परमेश्वरले अब्रामलाई आफ्नो विशेष जाति बनाउन बोलाउनुभएको थियो भनेर लेखिएको छ। क्रुस पछि वा येशूको मृत्युपछि र सुसमाचार फैलिएको सन्दर्भमा जुन प्रतिज्ञा अब्रामलाई दिइएको थियो त्यसलाई आज हामीले कसरी हेर्छौं? हेर्नुहोस्, "१ परमप्रभुले अब्रामलाई भन्नुभयो, "तिम्रो देश र तिम्रा कुटुम्ब तथा तिम्रा पिताका घरबाट निस्केर जुन देश म तिमीलाई देखाउँछु त्यहाँ जाऊ। २ "म तिमीबाट एउटा ठूलो जाति खडा गर्नेछु, र तिमीलाई आशिष् दिनेछु। म तिम्रो नाउँ प्रसिद्ध गराउनेछु, र तिमी आशिष्को मूल हुनेछौ। ३ तिमीलाई आशिष् दिनेहरूलाई म आशिष्

दिनेछु, र तिमीलाई सराप दिनेहरूलाई सराप दिनेछु। तिमीद्वारा नै पृथ्वीका सबै कुलले आशिष् पाउनेछन्।”

धेरै शताब्दीपछि पावलले गलातीको इसाईहरूको बीचमा भएका विभिन्न गलत धारणाहरूको सामना गर्नुपर्दा उनले अब्रामको बोलाहतलाई आँल्याएका थिए। धेरै अगाडिदेखि परमेश्वरको चाहना के थियो सो उहाँले व्यक्त गर्नुभएको पावलले देखाएका थिए; त्यो थियो सारा संसारमा सुसमाचार। यो सन्देश गलाती ३:१-९मा यसरी व्यक्त गरिएको छ। विशेष गरेर पद ७-९ हेर्नुहोस्: "१ हे मूर्ख गलाती हो, कसले तिमीहरूलाई मोहनी लाएर वशमा पान्यो? तिमीहरूका आँखाकै सामुन्ने येशू ख्रीष्ट क्रूसमा टाँगिनुभएको कुरा स्पष्ट रूपले वर्णन गरिएको थियो। २ यति मात्र म तिमीहरूलाई सोध्न चाहन्छु, तिमीहरूले पवित्र आत्मालाई व्यवस्थाका कामहरूद्वारा पायौं, कि सुनेका वचनमा विश्वास गरेर? ३ के तिमीहरू यति मूर्ख छौं, कि आत्मामा सुरु गरेर शरीरमा शेष गर्दैछौं? ४ के यतिका दुःख तिमीहरूले व्यर्थमा भोग्यौं त? यदि यो साँच्चै व्यर्थमा भयो भनेता। ५ जसले तिमीहरूलाई पवित्र आत्मा दिनुहुन्छ, र तिमीहरूका माझ आश्चर्यकर्महरू गर्नुहुन्छ, के यो सबै उहाँले व्यवस्थाका तिमीहरूका कामको कारणले गर्नुभएको हो, कि सुनेका वचनमा तिमीहरूले विश्वास गरेको कारणले हो? ६ अब्राहामलाई नै हेर, “उनले परमेश्वरमा विश्वास गरेथे, र यो उनको निम्ति धार्मिकता गनिएको थियो।” ७ यसकारण तिमीहरूले यो जान, कि जस-जसले विश्वास गर्छन्, तिनीहरू नै अब्राहामका सन्तान हुन्। ८ परमेश्वरले अन्यजातिहरूलाई विश्वासद्वारा धर्मी ठहराउनुहुन्छ भन्ने धर्मशास्त्रले पहिलेदेखि नै देखेर अब्राहामलाई “तिमीमा नै सबै जातिले आशिष् पाउनेछन्” भन्ने सुसमाचार अधिवाटै सुनायो। ९ यसकारण विश्वास गर्ने मानिसहरूले विश्वासी अब्राहामसँगै आशिष् पाएका छन्।”

अब्राहामको बोलाहत सबभन्दा पहिले उत्पत्ति १२मा उल्लेख गरिएको छ। त्यसपछि उत्पत्तिको बाँकी कथाहरू उनकै रगतको बंशको बारेमाछ। अब्राहामको बंशमा एक पछि अर्को बिग्रिएका परिवारहरू थिए यद्यपि, त्यही बंशबाट परमेश्वरको प्रतिज्ञा पूरा भएको थियो। त्यो पूरा गर्न मोशाले निर्णायक भूमिका खेलेका थिए।

रिसले चुर भएका यहूदीहरूले स्टिफनसलाई यहूदीहरूको अदालतमा उभ्याएका थिए। उनको मृत्युभन्दा पहिले उनले मोशा र प्रस्थानको बारेमा चर्चा

गरेका थिए। उनको त्यस भाषणमा सुरुमा अब्राहमलाई दिइएको प्रतिज्ञाको प्रयोग कसरी गरिएको छ? हेर्नुहोस् प्रेरित ७:२०-३६ "२० "यसै बेला मोशाको जन्म भयो। तिनी परमेश्वरको दृष्टिमा सुन्दर थिए। तिनी तीन महिनासम्म आफ्ना पिताको घरमा पालिए। २१ तिनी बाहिर फालिएपछि फारोकी छोरीले तिनलाई उठाएर लगिन्, र आफ्नै छोरा तुल्याएर पालिन्। २२ मोशालाई मिश्रीहरूका सारा विद्यामा शिक्षा दिइन्थ्यो, र मोशा आफ्ना वचन र काममा शक्तिशाली भए। २३ "जब तिनी चालीस वर्षका भए, तब आफ्ना इस्राएली दाजुभाइहरूलाई भेट गर्ने इच्छा तिनको हृदयमा उठ्यो। २४ आफ्ना जातभाइमध्ये एक जनामाथि अन्याय भइरहेको देखेर, तिनले त्यसलाई रक्षा गरे, र त्यस अन्याय गर्ने मिश्रीलाई मारी आफ्ना भाइमाथि भएको अत्याचारको बदला लिए। २५ परमेश्वरले मेरो हातबाट तिनीहरूको उद्धार गर्नुहुन्छ भन्ने मेरा भाइबन्धुले बुझ्लान् भन्ने तिनले विचार गरेका थिए। तर तिनीहरूले सो बुझेनन्। २६ भोलिपल्ट तिनीहरू नै आपसमा झगडा गरिरहेको बेलामा तिनी आए, र तिनीहरूलाई मिलाउने कोसिस गरेर भने, 'मानिस हो, तिमीहरू त दाजुभाइ हो, तब किन एउटाले अर्कालाई अन्याय गर्छौं?'

२७ "तर आफ्नो छिमेकीमाथि अन्याय गर्नेले तिनलाई यसो भनेर घचेटिदियो, 'हामीमाथि हाकिम र न्यायकर्ता हुन तिमीलाई कसले नियुक्त गर्‍यो? २८ हिजो त्यस मिश्रीलाई मारेजस्तो तिमी मलाई पनि मार्न चाहन्छौं? २९ यस्तो जवाफ सुनेर मोशा भागेर मिद्यान देशमा गई प्रवासी भए। त्यहाँ तिनका दुई छोराहरू जन्मे।

३० "चालीस वर्ष बितेपछि सीनै पर्वतको उजाड-स्थानमा जलिरहेको पोथ्राको ज्वालामा एउटा स्वर्गादूत तिनीकहाँ देखा परे। ३१ जब मोशाले यो देखे तब तिनी यस दर्शनले छक्क परे, र त्यो हेर्नलाई नजिक जाँदा परमप्रभुको यस्तो वाणी भयो, ३२ 'म तिम्रा पुर्खाहरूका परमेश्वर हुँ— अब्राहाम, इसहाक र याकूबका परमेश्वर। ३३ मोशा काम्न लागे, र तिनले त्यतातिर हेर्नेसम्म आँट गरेनन्। ३३ "तब परमप्रभुले तिनलाई भन्नुभयो, 'तिम्रा खुट्टाका जुत्ता फुकाल, किनकि जुन स्थानमा तिमी खडा छौ, त्यो पवित्र स्थान हो। ३४ मिश्रमा भएका मेरा प्रजाको दुर्दशा मैले देखें, र तिनीहरूको बिलौना पनि सुनें। तिनीहरूलाई छुटकारा दिन म ओर्लिआएको छु। अब आऊ, म तिमीलाई मिश्रदेशमा पठाउनेछु। ३५ "यही मोशा, जसलाई तिनीहरूले 'कसले तिमीलाई हाकिम र न्यायकर्ता तुल्यायो भनेर इन्कार गरेका थिए, तिनलाई परमेश्वरले पोथ्रामा देखा

पर्ने स्वर्गदूतद्वारा हाकिम र उद्धारकर्ता तुल्याएर पठाउनुभयो। ३६ यिनै मानिसले मिश्रदेशमा, लाल समुद्रमा र चालीस वर्षभरि उजाड-स्थानमा उदेकका काम र चिन्हहरू गरिकन तिनीहरूलाई बाहिर ल्याए।"

अज्ञान, गलत आत्मिक शिक्षा वा दर्शनहरूले लिप्त भएको र सत्यको ज्ञानमा ओरालोमा लागिरहेको संसारमा (तीन हजार वर्षपछि अहिले पनि के परिवर्तन आएको छ र, छ त?) परमेश्वरले अब्राहमका सन्तानलाई आफ्नै जनहरू भनेर इजिप्टबाट निकालेर ल्याउनुभएको थियो। तिनीहरूबाट परमेश्वरले सत्यको ज्ञानलाई सुरक्षित राख्न प्रयास गर्नुभएको थियो। त्यो ज्ञान हो उहाँ वा यहेको बारेमा आत्मज्ञान र मुक्तिको योजना। तर त्यो ज्ञान तिनीहरूमामात्र नराखेर विश्वभरी नै फैलाउने उहाँको इच्छा थियो।

अहिले हामी सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट भएको हैसियतले हाम्रो सम्बन्ध संसारसँग कस्तो छ? अर्थात् पौराणिक इस्राएल र हाम्रो बीचमा के समानता छ? त्यस समानताले गर्दा हामी प्रत्येकलाई व्यक्तिगतरूपमै के जिम्मेवारी सुम्पिएको छ?

४. सिनैमा करार

इजिप्टमा हुँदा ढोकाहरूको चौकोसमा रगत छर्किनुदेखि लिएर लाल समुद्र पार गरेको प्रस्थानको कथा कस्तो नाटकिय थियो, होइन त? ती अनुभवमा परेकाहरूमा त्यो अनुभवको ठूलो प्रभाव परेको थियो भन्नुमा उचितै देखिन्छ। (इजिप्टका बासिन्दाहरूका जेठा जन्मेका सन्तानहरू र समुद्रमा डुबिएका सैनिकहरूलाई गरिने न्याय परमेश्वरले उहाँकै चरित्र अनुसार ठीकै गर्नुहुनेछ भन्ने कुरामा हामीलाई शङ्का छैन)। परमेश्वरले इस्राएलीहरूलाई भन्नुभएको थियो: "मैले इजिप्टका मानिसहरूलाई के गरें सो तिमीहरूले देखेका छौ, र मैले तिमीहरूलाई चिलका पखेटाहरूबाट बोकेको जस्तै बोकेर तिमीहरूलाई मकहाँ नै ल्याएँ" (प्रस्थान १९:४ रूपान्तरित)। परमेश्वरले अचम्म तरिकाले वा नाटकिय ढङ्गले आफ्ना जनहरूलाई अर्कै देशबाट किन उद्धार गर्नुभयो? यस मामिलामा मोशा आफैले इस्राएलीहरूलाई भनेका थिए: "३२ यस्तो महान् घटना अधि कहिल्यै घटेको वा सुनिएको थियो? पृथ्वीमा परमेश्वरले मान्छे सृष्टि गर्नुभएको आदिकालको विषयमा सोध-खोज गर। आकाशको वल्लो छेउदेखि पल्लो छेउसम्म पनि यही कुराको निधो गर। ३३ के कुनै अरू जातिले तिमीहरूले झैं आगोबाट बोल्नुहुने परमेश्वरको वाणी सुनेको छ र जीवित रहेको छ? ३४ परमप्रभुले मिश्रमा तिमीहरूका आँखाका

अगि जाँच गरेर उदेकका चिन्हहरू र आश्चर्यकर्महरू देखाई युद्ध लडेर, आफ्नै बाहुबल र फैलिएको पाखुरा प्रयोग गरेर, भयानक आतङ्कद्वारा अर्को जातिबाट आफ्नो निम्ति एक जाति निर्माण गर्नुभएझैं अर्को कुन ईश्वरले यस्तै गर्न प्रयत्न गरेको छ? ३५ परमप्रभु नै परमेश्वर हुनुहुन्छ, र उहाँबाहेक अरु कोही छैन भनी बुझाउनलाई ती तिमीहरूलाई देखाइएका हुन्। ३६ तिमीहरूलाई अनुशासनमा राख्न उहाँले आकाशदेखि आफ्नो सोर सुनाउनुभयो, र पृथ्वीमा आफ्नो ठूलो अग्नि तिमीहरूलाई देखाउनुभयो। तिमीहरूले अग्निबाट उहाँका शब्दहरू सुन्यौ। ३७ उहाँले तिमीहरूका पिता-पुर्खालाई प्रेम गर्नुभएकोले र तिनीहरूपछि तिमीहरूका वंशलाई चुन्नुभएकोले, उहाँले आफ्नो उपस्थितिद्वारा र आफ्नो महाशक्तिद्वारा तिमीहरूलाई मिश्रदेखि निकाल्नुभयो। ३८ तिमीहरूले आफ्भन्दा महान् र शक्तिशाली जातिहरूको देशमा प्रवेश गरी अधिकार गर भनेर आज उहाँले उनीहरूलाई धपाइदिनुभएको छ। ३९ परमप्रभु नै माथि स्वर्गमा र तल पृथ्वीमाथि परमेश्वर हुनुहुन्छ र उहाँ छोडी अरु कोही छैन भनेर तिमीहरूले आज थाहा गर र हृदयमा राख। ४० आज मैले तिमीहरूलाई दिन लागेका उहाँका विधि र आज्ञाहरू पालन गर, र तिमीहरू र तिमीहरूका पछिका वंशको भलो होस्, र परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरले अनन्त कालसम्म दिनुभएको देशमा तिमीहरूको आयु लामो होस्।"

परमेश्वरले इस्राएलीहरूलाई मिश्र देशबाट किन निकालेर ल्याउनुभयो? उहाँको उद्देश्य के थियो? हेर्नुहोस् प्रस्थान १९:३-८ "३ तब मोशा परमेश्वरकहाँ गए र परमप्रभुले तिनलाई पर्वतबाट भन्नुभयो, "याकूबका घराना र इस्राएलीहरूलाई तिमीले यसो भन्नू: ४ 'मैले मिश्रीहरूलाई के गरेँ, र तिमीहरूलाई कसरी गरुडका पखेटामा झैं बोकेर मकहाँ ल्याएँ, सो तिमीहरूले देखेका छौ। ५ अब यदि तिमीहरूले मेरा कुरा साँच्चै नै सुन्यौ र मेरो करार पालन गर्नुभने, समस्त जातिहरूमध्ये तिमीहरूचाहिँ मेरो बहुमूल्य निज धन हुनेछौ। सारा पृथ्वी मेरै भए तापनि ६ तिमीहरू मेरो निम्ति पूजाहारीहरूको एक राज्य र एक पवित्र जाति हुनेछौ। इस्राएलीहरूलाई तिमीले भन्नुपर्ने कुरा यी नै हुन्।" ७ अनि मोशा तल आए, र मानिसहरूका धर्म-गुरुहरूलाई बोलाउन पठाए, र परमप्रभुले तिनलाई बोल्नु भनी आज्ञा गर्नुभएका यी सबै कुराहरू तिनीहरूका सामु राखिदिए। ८ सारा मानिसहरूले एकसाथ यसो भने, "परमप्रभुले भन्नुभएका सबै कुराहरू हामी पालन गर्नेछौं।" तब मोशाले मानिसहरूको जवाफ परमप्रभुलाई सुनाइदिए।"

परमेश्वरको लक्ष्य एकदम सरल र सजिलो थियो। उहाँले तिनीहरूका पूर्खाहरू, अब्राहम, इसहाक र याकूबका सन्तानहरूलाई उहाँले मिश्रदेशबाट बोलाएर ल्याउनुभयो। ती सन्तानहरूबाट नै परमेश्वरले उहाँको करार स्थापना गर्नुभएको थियो। त्यसको फलस्वरूप तिनीहरू अरू सबै मानिसहरूभन्दा परमेश्वरको विशेष निजि धन भएको घोषणा गरिएको थियो। उहाँले भन्नुभयो तिनीहरूमात्र होइन सारा पृथ्वी वा सारा संसारका मानिसहरू नै उहाँको हो तर तिनीहरूबाट उहाँले विशेष कामको निमित्त विशेष जाति इस्राएलीहरूलाई चुन्नुभएको थियो (प्रस्थान १९:५)। यो सम्बन्ध करारको केन्द्रविन्दु हो।

बहुमूल्य निजि "विशेष धन" (हिब्रु भाषामा यसलाई सेगुलाह **segullah** भनिन्छ) भन्ने धारणा सजिलैसँग गलत तरिकाले बुझ्न सकिन्छ। तिनीहरू बंशबाट नै पवित्र र धर्मी भएको र तिनीहरू आफैमा केही विशेषता भएकोले तिनीहरू परमेश्वरको निजि सम्पत्ति हुन गएको थिएन। तर तिनीहरूलाई परमेश्वरको अनुग्रह दिनुभएको कारणले र तिनीहरूमाथि अचम्मका सत्यहरू खन्याइएकोले नै तिनीहरू परमेश्वरका विशेष धन हुन गएका थिए। ती सत्यहरूमा तिनीहरूले पाएका परमेश्वरका नीतिनिर्देशनहरू पालन गर्ने र पुजारीहरूको राज्य हुने उल्लेख गरिएको छ। ती सत्यहरू आफूहरूभित्रमात्र लुकाइ नराखि सारा संसारमा फैलाउन तिनीहरूलाई नै जिम्मा लगाइदिएको थियो।

त्यही सन्दर्भमा परमेश्वरले तिनीहरूलाई करारका केही नीतिनिर्देशनहरू पनि दिनुभएको थियो। तिनीहरूको जिम्मेवारी भनेकै ती निर्देशनहरू पालन गर्नुपर्ने थियो। यदि तिनीहरूले दश आज्ञाहरूलाई (प्रस्थान २०) पालन गरे तिनीहरूसँग गरिएको करारको अनुमोदन हुन्थ्यो। भर्खर निर्माण गरिएको बेदीमा रगत छर्केर मोशाले करारको पुस्तक लिए र सबै मानिसहरूको सामु पढेर सुनाए (प्रस्थान २४:७)। सारा मानिसहरूले परमेश्वरको करार मान्नेछौं भनेर सार्वजनिकरूपमै शपथ खाए थिए।

"१९ जब मोशाले व्यवस्थाको हरेक आज्ञा मानिसहरूलाई सुनाइसके, तब उनले बाछ्या र बोकाहरूको रगत, पानी, रातो ऊन र हिसपका स्याउलासहित, व्यवस्थाको पुस्तकमाथि र सबै मानिसहरूमाथि छर्के। २० अनि उनले यसो भने, "परमेश्वरले तिमीहरूलाई आज्ञा गर्नुभएको करारको रगत यही हो" (हिब्रू ९:१९-२०)। रगत केको प्रतिक हो र अहिले पनि हाम्रो निमित्त यो किन महत्त्वपूर्ण छ?

५. परमेश्वरप्रतिको आस्थाबाट गर्नु र सजाय

"परमेश्वरले जे जे भन्नुभयो सो हामीले पालन गर्नेछौं (प्रस्थान १९:८, प्रस्थान २४:३, प्रस्थान २४:७)। बाइबलमा भएको पवित्र इतिहासले बताउँदछ कि ती मानिसहरूले गरेका बाचाहरू हृदयदेखि गरेका थिए। तर दुर्भाग्यवस तिनीहरूको क्रियाकलापले तिनीहरूको बचनको मेल नखाएको बारम्बार देखाइएको थियो। तिनीहरू परमेश्वरका चुनिएका जाति भएतापनि, तिनीहरू स्वतन्त्ररूपमा परमेश्वरसँगको करारमा पसे पनि तिनीहरूले गरेको कबुललाई तिनीहरूले पालना गर्न नैतिक जिम्मेवारी भएको ठानेनन्। (जसरी कतिपयले बपतिस्मा लिएपछि त्यसलाई पालन गर्न नैतिक जिम्मेवारी भएको ठान्दैनन्-अनुवादक)।

इसाएलसँग गरिएको करारमा के निर्णायक तत्व थियो? हेर्नुहोस्, प्रस्थान १९:४,५ "४ मैले मिश्रीहरूलाई के गरेँ, र तिमीहरूलाई कसरी गरुडका पखेटामा झैं बोकेर मकहाँ ल्याएँ, सो तिमीहरूले देखेका छौ। ५ अब यदि तिमीहरूले मेरा कुरा साँच्चै नै सुन्थौ र मेरो करार पालन गर्नु भन्ने, समस्त जातिहरूमध्ये तिमीहरूचाहिँ मेरो बहुमूल्य निज धन हुनेछौ। सारा पृथ्वी मेरै भए तापनि।"

त्यसबेला होस् वा अहिले होस्, परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरू पालन गर्नु भनेको कुनै विधिवाद वा जडसूत्रवाद होइन (मत्ती ७:२४-२७, यूहन्ना १४:१५, याकूब २:२०, रोमी ६:११,१२ हेर्नुहोस्। यद्यपि, इसाएली सन्तानहरूले बारम्बार तिनीहरूले गरेका कबुल पालना गरेनन्।

तिनीहरूले कबुल गरेको केही समयभित्रै सिनै पहाडकै सम्मुख तिनीहरू आत्मिकरूपमा भ्रष्ट भएको देखाइदिएका थिए (प्रस्थान ३२:१-६)। दुर्भाग्यवस परमेश्वरलाई विश्वासघात गर्नुभनेको केवल एक पटक मात्र नभएर बारम्बार भएको कारणले तिनीहरू छिटै प्रतिज्ञा गरिएको देशमा पस्न सकेनन् र अनाहकमा ४० वर्ष उजाड स्थानमा तिनीहरू घुमफिर गर्नुपर्थ्यो।

परमेश्वरले जे गर्नु भनेर उहाँले गर्नुभएको कबुललाई विश्वास गर्न इसाएली राष्ट्रले अस्वीकार गरेकोले तिनीहरूले के सजाय भोग्नुपर्थ्यो? हेर्नुहोस्, गन्ती १४:२०-३५ "२० तब परमप्रभुले भन्नुभयो, "तिमीले भनेबमोजिम मैले यिनीहरूलाई क्षमा गरिदिएको छु। २१ तापनि, जस्तो म जीवित छु र जसरी मेरो महिमाले पृथ्वी भरिएको छ, २२ मिश्र र उजाड-स्थानमा मेरा महिमा र आश्चर्यकर्महरू देखेर पनि अनाज्ञाकारी भई दश पल्ट मेरो जाँच गर्ने यी सारा

मानिसहरूले २३ तिनीहरूका पुर्खाहरूलाई शपथ खाएर भनेको प्रतिज्ञाको देश देखेनछैन। मलाई तिरस्कार गर्नेले त्यो कहिल्यै देखेनछैन। २४ तर मेरो दास कालेबमा अर्कै आत्मा छ, र त्यसले पूरै रीतिले मेरो अनुसरण गरेको छ। यसैकारण त्यो पसेर आएको देशमा म त्यसलाई लैजानेछु र त्यसका सन्तानले त्यो अधिकार गर्नेछन्। २५ अमालेकी र कनानीहरू बैसीहरूमा बसेका हुनाले भोलि नै तिमीहरू फर्क र लाल समुद्रको बाटो भएर उजाड़-स्थानतिर जाओ।” २६ परमप्रभुले मोशा र हारूनलाई भन्नुभयो, २७ “मेरो विरुद्धमा यस दुष्ट समुदायले कतिसम्म गनगनाउने? तिनीहरूले मेरो विरुद्धमा गनगनाएका मैले सुनेको छु। २८ तिनीहरूलाई भनिदेओ, ‘जस्तो म जीवित छु, परमप्रभु घोषणा गर्नुहुन्छ, मैले सुन्ने गरी तिमीहरूले जे-जे भनेका थियौं, म त्यही नै गर्नेछु। २९ तिमीहरूका लाश यही उजाड़-स्थानमा छोडिनेछन्, ३० अनि यपुन्नेका छोरा कालेब र नूनका छोरा यहोशूबाहेक गणना भएको र मेरो विरुद्धमा गनगनाउने बीस वर्षदेखि उँभोको कोही पनि वासको निम्ति दिन्छु भनी शपथ खाएर प्रतिज्ञा गरेको देशमा जान पाउनेछैन। ३१ लूट स्वरूप पक्रिनेछन् भनी तिमीहरूले भनेका तिमीहरूका छोराछोरीहरूलाई चाहिँ म त्यहाँ पुऱ्याउनेछु, र तिमीहरूले अवहेलना गरेको ठाउँ तिनीहरूले प्राप्त गर्नेछन्। ३२ तर तिमीहरूका लाशचाहिँ यही उजाड़-स्थानमा छोडिनेछन्। ३३ तिमीहरूमध्येको अन्तिम मानिसको मृत्यु नभएसम्म तिमीहरूको अविश्वासको कारण आफ्ना छोराछोरीहरू चालीस वर्षसम्म गोठाला भएर उजाड़-स्थानमा डुल्नेछन्। ३४ तिमीहरूले त्यस देशको भेद लिन चालीस दिन बिताएका थियौं, यसकारण दिनको एक वर्ष गरी चालीस वर्षसम्म तिमीहरूले आफ्नो अधर्मको फल भोग्दै रहनेछौं, र तिमीहरूप्रति म नाराज भएको तिमीहरूले थाहा पाउनेछौं। ३५ यो बोल्ने म परमप्रभु हुँ, र मेरो विरुद्ध भेला हुने यस दुष्ट समुदायलाई म यसै गर्नेछु। यसै उजाड़स्थानमा तिनीहरू मरेर मेटिजानेछन्।”

अहिले होस् वा पौराणिक इस्राएलमा होस् वा जोसुकैलाई होस् परमेश्वरको आज्ञा पालन नगर्ने प्रवृत्ति केवल उहाँप्रति विद्रोह गरेको कारणलेमात्र होइन् (जुन त्यसको उपज त हो) तर परमेश्वरले हामीलाई जे गर्छु भन्नुभएको छ सोमा भरोसा राख्न इन्कार गर्नुकै उपज हो। तिनीहरूको अटेरीपना र विद्रोहीपना र धार्मिक भ्रष्टपना अझ ठूलो गम्भिर अपराध किन हुन गयो भन्दा तिनीहरूकै अगाडि परमेश्वरले बोल्नुभएको वचनलाई वेवास्ता गर्दा उहाँको अनुहारमा हिलो फर्प्यौंको देखाइएको थियो। उहाँले भन्नु भएको थियो

"मिश्र र उजाड़-स्थानमा मेरा महिमा र आश्चर्यकर्महरू देखेर पनि अनाज्ञाकारी भई दश पल्ट तिनीहरूले मेरो जाँच गरे" (गन्ती १४:२२)। परमेश्वरले तिनीहरूलाई गरिरहनुभएको अचम्म कामहरूको बाबजुद पनि (मन्ना त वर्षी नै रहेको थियो, दिनमा बादल र रातमा आगोको ज्वालाले तिनीहरूलाई सुरक्षित गरिनै रहेको थियो) र तिनीहरूले प्रतिज्ञा गरिएको देश पाउन सफल हुनेछन् भनेर परमेश्वरले प्रतिज्ञा गर्नुभएतापनि उहाँको आज्ञा पालन नगरेर तिनीहरूलाई कबुल गरिएको देश कब्जा तिनीहरूले अस्वीकार गरे (गन्ती १३,१४)।

माथि व्यक्त गरिएको कथनको बारेमा सोचनुहोस्: हामीलाई दिइएको परमेश्वरको वचनमाथि प्रायजसो अविश्वास गर्ने बानीले गर्दा नै उहाँको कुरा नसुन्ने हाम्रो मनस्थिति हुन गएको छ। यो किन सत्य हो र हामीले परमेश्वरमाथि भरोसा राख्न अझ धेरै कसरी सिक्ने?

उपसंहार:

थप जानकारी: परमेश्वर र सैतानको बीचमा भइरहेको भिषण युद्ध वा महान विवादमा परमेश्वरको प्रेम कसरी लुकिएको छ भन्ने सिकाउने पुस्तक सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट लेखक जोन पेखामको पुस्तक उपयुक्त छ। उनको पुस्तक *थियोडिसी अभ लव: कस्मिक कन्फ्लिक्ट एण्ड द प्रोब्लम अभ इभिल* (ग्रान्ड रापिड्स, मिशिगन: बेकर, २०१८) हो। गैर एडभेन्टिस्ट प्रेसमा छापिएको यो पुस्तकले बाइबलमा आधारित महान् विवादको बारेमा चित्रण गर्दछ।

"छोटकरीमा म यो तर्क गर्न चाहन्छु कि उचितरूपमा परमेश्वरको प्रेम बुझ्न सकियो भने, यो जगतव्यापी विवादको केन्द्रविन्दु हो भनेर स्वीकार गर्नुपर्दछ। परमेश्वरको प्रेम गर्ने समर्पणताले परमेश्वरले दुष्ट किन आउन दिनुभयो भनेर प्रसस्तमात्रामा देखाउने नैतिक कारण उहाँकै प्रेम हो। परमेश्वरले आफ्नै ज्ञानको कारणले करारका नीतिहरूको प्रतिवद्धता उहाँले महत्त्वपूर्णरूपमा अनुमोदन गर्नुभएको छ। महान् भिषण युद्धको क्रियाकलापमा परमेश्वरको प्रेम लुकिएको छ भनेर म जिकिर गर्दछु।"-जोन सी. पेखाम, *थियोदेसी अभ लभ: कस्मिक कन्फ्लिक्ट एण्ड प्रोब्लम अभ इभिल*, पृ. ४बाट रूपान्तरित।

"इसाएलीहरू चालिस वर्षसम्म कनान देशमा नपस्न परमेश्वरले दिनुभएको आदेश मोशा, हारुन, केलेब र यहोशूको निमित्त अत्यन्तै तितो निराश भएको थियो। तर तिनीहरूले कुनै गनगन नगरि परमेश्वरको निर्णयलाई

स्वीकारे। तर जब प्रतिज्ञा गरिएको तर तिनीहरूले तिरस्कार गरेको आशिष तिनीहरूबाट परमेश्वरले झिक्नुभयो तब कतिपय इस्राएलीहरूले शोक व्यक्त गरे र तिनीहरू इजिप्टमै फर्किने गुनासो गरेका थिए किनकि तिनीहरूप्रति परमेश्वरले गर्नुभएको व्यवहार तिनीहरूले मन पराएन। तिनीहरूले बेकारमा गुनासो गरेका थिए जसले गर्दा तिनीहरू रुन र कराउन परमेश्वरले नै अनुमति दिनुभयो। यदि तिनीहरूमाथि परेको पापप्रति हृदयदेखि पश्चाताप गरेको भए कनान देशमा नफर्किनु आदेश दिइने थिएन; तिनीहरूले परमेश्वरको इन्साफप्रति शोक त गरे; तिनीहरू पश्चाताप गरेर शोक गरेका थिएनन्, जसले गर्दा तिनीहरूप्रति परमेश्वरले गर्नुभएको निर्णयलाई उल्ट्याउन सकिएन।"- एलेन जी हाइट, *पाट्रियार्क एण्ड प्रोफेट्स*, पृ. ३९३बाट रूपान्तरित।

चिन्तनमननः

- अ. आत्मनिर्णयको स्वतन्त्रता र प्रेमको बारेमा सोच्नुहोस्। प्रेम यदि प्रेम हुने हो भने किन सित्तैमा दिइनुपर्दछ? यस संसारमा भइरहेका अनेकौं दुष्ट क्रियाकलापहरूले गर्दा यस संसार प्रेमको योग्य छैन भनेर कतिपयले तर्क गर्छन्। यस चुनौतीलाई तपाईंले के भन्नुहुन्छ?
- आ. बाइबलको केन्द्रविन्दुमा आज्ञा पालन भनेर उल्लेख गरिएको सन्दर्भमा विधिवाद वा जडसूत्रवाद भनेको के हो? (कतिपय इसाईहरूले एडेन्टिस्टहरूलाई दश आज्ञाहरू मानेको वा त्यसको गरिमा यथावत छ भनेर विश्वास गरेको कारण तिनीहरू पुरानो विधिहरू मात्रै भनेर आरोप लगाउँछन् र इसाई समूहबाट नै बहिष्कार गर्दछन्) तर त्यस आरोपबाट बचन परमेश्वरको वचन र उहाँका आज्ञाहरूप्रति विश्वासमा हिँडिरहन कस्ता उपायहरू हामी अपनाउन सक्छौं?
- इ. पौराणिक इस्रायलीहरू र सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट अभियानमा लागेकाहरूको बीचमा के समानान्तर छ र त्यसमा हामी किन चासो देखाउनुपर्दछ, चिन्तनगर्नु होस्।

निर्माणमा अङ्कुश लगाएर सहयोगगर्ने व्यक्तिले अनुभव गरेका दुई आश्चर्य
कामहरू, अर्दनीबाट बुझागच्चा, ५९, मङ्गोलिया

मङ्गोलियामा म भवन आदि निर्माण गर्ने काममा संलग्न छु। मेरो काम भनेको निर्माणमा आवश्यकता भएको सामानहरू अङ्कुशबाट झिक्ने हो। जब धेरै तलाहरू भएको घर वा अपार्टमेन्ट भवनहरूको निर्माण कार्य हुन्छ तब त्यसबेला फलामको ठूलो अङ्कुश भएको अल्गो क्रेनद्वारा निर्माण सामग्रीहरू उचाल्दछ र मतिर ल्याउँदछ। म अल्गो पर्खालमा उभिरहेको हुन्छु।

त्यसबेला त्यस अङ्कुशबाट निर्माण सामग्रीहरू झिक्दछु। एक दिन म एउटा भवनको तेस्रो तल्लामा थिएँ र अङ्कुशबाट सामग्रीहरू निकाल्दै थिएँ तब त्यो अङ्कुश अचानक मबाट हट्यो। त्यो अङ्कुश फेरि फर्केर त आयो तबर त्यसले मलाई बेस्सरी हिर्कायो र मलाई पर्खालबाट खसाल्यो। निर्माणाधिन घरको तेस्रो तल्लाबाट तल जमिनमा म बज्रिन पुगें। जमिनमा बज्रिएको मलाई याद त छ, तर त्यसपछि म अचेत भएको थिएँ। नजिकको अस्पताल टाढा नै थियो, त्यसकारण एकजना डाक्टर भवन निर्माण भएको ठाउँमा आइपुगे। केही समयपछि म अचेत अवस्थाबाट उठें, तर मेरो खुट्टा भाँचेको र मेरो मेरुदण्डमा चोट परेको मैले थाहा पाएँ। "तपाईंको शरीरका चोटहरूले गर्दा हामीले तपाईंलाई अस्पताल लान सक्दैनौं," डाक्टरले मलाई भने। त्यसबेला मङ्गोलिया अहिलेको जस्तो विकसित थिएन। अस्पतालमा उपचार गर्ने असल र उचित सामानहरू थिएन। मलाई के भयो डाक्टरलाई खासै थाहा थिएन। मेरो ढाड भाँचेको छ भनेर उनले मलाई भने, र त्यो भन्दा अरू के भएको थियो सो उनलाई थाहा थिएन। म दुई वर्षसम्म पक्षाघात भएर ओछ्यानमै परिरहेँ। म हलचल गर्न सक्दैनथें। त्यसबेला धेरै विदेशीहरू मेरो सहरमा आएका थिए। त्यसबेला तिनीहरू को थिए सो थाहा पाएको थिइन, तर अहिले यो थाहा पाएँकी तिनीहरू सुसमाचार प्रचारकहरू थिए।

मेरा आठ जना छोराछोरीहरू छन्। सबभन्दा जेठोचाहीं आठ कक्षामा पढ्दै थियो। ती विदेशीहरूले आयोजना गरेको कार्यक्रमहरूमा मेरा सबै छोराछोरीहरू भाग लिएका थिए। हामी धर्ममा विश्वास नगर्ने भएतापनि, मेरा छोराछोरीहरूलाई त्यस भेलामा नजान मैले कहिल्यै पनि रोकिंन। एक दिन, ती विदेशीहरूलाई मेरो छोराछोरीहरूले हाम्रो घरमा ल्याए। त्यसबेला के भइरहेको थियो सो मलाई थाहा थिएन, अब मैले बुझें कि तिनीहरू मेरो निमित्त प्रार्थना गरिरहेका थिए। तिनीहरूको प्रार्थनाले म छिट्टै निको भएँ।

म बलियो हुँदै गएँ, र मैले फिजिकल थेरापी अर्थात् शरीरलाई सुधार गर्ने कसरतहरू गर्न थालें। मेरो ओछ्यानको माथी फलामको डण्डीहरू र डोरीहरू राखें। अनि मैले तिनीहरूको सहायताले कसरत गर्न थालें। सुरुमा मलाई टाउको उठाउन पनि गान्हो भएको थियो, तर मेरा छोराछोरीहरूले प्रार्थना गर्दै थिए, जसले गर्दा त्यस प्रार्थनाले काम गर्दै थियो। अनि छिट्टै म लठ्ठीको सहायताले ढलमलिन्दै हिँड्न थालें।

मेरा छोराछोरीहरू सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्चमा धेरै सक्रिय भए, र तिनीहरू त्यहाँ गीतहरू गाउन मन पराएका थिए। म पनि साबथमा चर्च जान थालें, र मलाई त्यहाँ भएका कार्यक्रमहरू रमाइलो लाग्न थालेको थियो। म पनि बाइबल पढ्न थालें। जब म बाइबल पढ्दै गएँ, तब मेरो जीवन पनि परिवर्तन हुन थाल्यो। म धेरै जाँड र रक्सी पिउँथे, बाइबल पढेपछि त्यो बानी छोडें। ममा ठूलो परिवर्तन आयो। परमेश्वरप्रति म बफादार हुन चाहेको थिएँ। मेरी श्रीमती र मैले बप्टिस्मा लिएँ, र एडभेन्टिस्ट चर्चमा सहभागी भएँ।

हिँड्न सकेको धेरै वर्षपछि मेरा दुवै खुट्टाहरू दुःखन थाले। म डराउन थालें। म फेरि पक्षाघात भएर ओछ्यानमै थला पर्नुपर्लाकी भनेर डराएँ। जब डाक्टरले जाँच गरे तब उनको मुख अंधारो भयो। "तपाईंले शल्यक्रिया गर्नुपर्छ, तर त्यो धेरै जोखिमपूर्ण छ," उनले भने। मेरो मेरुदण्ड बिग्रेको थियो र म तुरन्तै अस्पतालमा उपचार गर्नुपर्छ भने त्यस डाक्टरले सुनाए। यदि शल्यक्रिया धेरै महङ्गो भयो भने अस्पतालबाट केही सहूलियत माग्न पनि हामीलाई अनुरोध गरियो।

म र मेरी श्रीमती मिलेर धेरै प्रार्थना गर्थौँ। चर्च पास्टरले पनि मेरो निम्ति प्रार्थना गर्नुभयो। ती प्रार्थनाहरूको आड पाएर म शल्यक्रिया गर्न गएँ। ती प्रार्थनाहरूले गर्दा होला मेरो शल्यक्रिया सफल भएको थियो। शल्यक्रियाले गर्दा भएका घाउहरू छिट्टै निको भए। एक हप्तापछि नै मलाई घरमा जान दिए। आज, म निको भएको छु र स्वस्थ पनि छु। मेरो परिवारले येशूलाई विश्वास गर्दछ, र हाम्रो मित्रहरू पनि प्रभु येशूलाई विश्वास गरेको हामी चाहन्छौँ। तिनीहरूलाई हामीले चर्चमा आउन अनुरोध गर्दछौँ, र कोही कोही त आए, तर मेरा कुनै पनि साथीहरूले तिनीहरूको हृदय येशूलाई सुम्पेका छैनन्। त्यसको मलाई चिन्ता छैन, किनभने परमेश्वरले तिनीहरूकहाँ पनि पुग्न सक्नुहुन्छ भनेर म विश्वास गर्दछु। म बिरामी भएर ओछ्यानमै परेको बेलामा परमेश्वर मकहाँ आउनुभएको थियो। मेरो काम परमेश्वरमा आउन अनुरोध गर्ने हो, र तिनीहरूलाई बुझाउने काम पवित्र आत्माको हो। आजभोली मैले धेरै साथीहरूलाई चर्चमा आउन आग्रह गरिरहेको छु। म आशा गर्छु तिनीहरू आउनेछन्।

-अर्डेनबोट बुड्रगेचाले आन्डु मेकचेस्नेलाई सुनाएको अनुसार।